

Μάκβεθ

Συγγραφέας: Ουίλλιαμ Σαίξπηρ

Μεταφραστής: Δημήτριος Βικέλας Πράξις Δευτέρα →

Πράξις Πρώτη

Πίνακας περιεχομένων

- 1 ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ
 - 1.1 ΣΚΗΝΗ Α'
 - 1.2 ΣΚΗΝΗ Β'
 - 1.3 ΣΚΗΝΗ Γ'
 - 1.4 ΣΚΗΝΗ Δ'
 - 1.5 ΣΚΗΝΗ Ε'
 - 1.6 ΣΚΗΝΗ ΣΤ
 - 1.7 ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'

Εξοχή άδενδρος· Κεραυνοί και αστραπαί.
Εισέρχονται ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΙΣΣΑΙ.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Πότε θα ξαναϊδούμε μια την άλλη μας;
Με την ανεμοζάλη; μ' αστραπόβροντα;

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Αφού ο κρότος παύση κ' η οχλοβοή,
κ' η μάχη τελειώση, — χάσουν ή χαθούν.

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Προτού ο ήλιος δύση τούτο θα γενή.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Το μέρος πού;

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

'Σ τον λόγγο.

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Θ' απαντήσωμεν

τον Μάκβεθ εκεί πέρα.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Να 'μ', Ασπρόγατα (2)!

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Μας κράζ' η Κουβακίνα.

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Ήλθα, — έφθασα !

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΟΜΟΥ

Είν' τα ωραία φρίκη, φρίκη τα καλά.
Άνεμοι πάρετέ μας, πάχνη κρύψε μας!

(Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β'

Στρατόπεδον πλησίον της πόλεως Φόρες.
Σάλπιγγες έσωθεν. Εισέρχονται ο ΔΩΓΚΑΝ, ο ΜΑΛΚΟΛΜ, ο ΔΟΝΑΛΒΑΙΝ, και
ο ΛΕΝΟΞ μετά συνοδίας στρατιωτικής, συναντώσι δ' επί της σκηνής
πληγωμένον αξιωματικόν.

ΔΩΓΚΑΝ

Τι είν' ο άνθρωπος αυτός ο αιματοβαμμένος;
Αν κρίνω απ' την όψιν του, να μας ειπή θα 'ξεύρη
τα νέα από τον πόλεμον.

ΜΑΛΚΟΛΜ

Είναι αυτός ο ίδιος,
που μ' έσωσ' η ανδρεία του απ' την αιχμαλωσίαν.
Καλώς σε ήύρα, φίλε μου! Ειπέ 'ς τον βασιλέα
πώς άφησες τον πόλεμον;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Αμφίβολον ακόμη.
Ήτο 'σαν δυο κολυμβηταί, κ' οι δύο κουρασμένοι,
που προσπαθούν αγκαλιαστοί τον άλλον ποιος να πνίξη.
Ο άσπλαγγνος Μακδόβαλδος... — (ο άξιος αλήθεια
να είν' αντάρτης! Δι' αυτό τον 'προίκισεν η φύσις
με όλας τας κακίας του!) έλαβ' επικουρίαν
απ' της Σκωτίας τα νησιά, οπλίτας και τοξότας·
κ' η Τύχη γλυκοκύτταξε τα ανομήματά του

κ' ενόμιζες πως έγεινε η πόρνη του αντάρτου!
Τα πάντα όμως του κακού, διότι ο γενναίος
ο Μάκβεθ, — το επίθετον Γενναίος το αξίζει, —
ο Μάκβεθ Τύχην δεν ψηφά, φουκτόνει το σπαθί του
από το αίμα της σφαγής ακόμη αχνισμένο,
ανοίγει δρόμον, προχωρεί, το θρέμμα της Ανδρείας,
ως που τον άπιστον εχθρόν τον αντιμετωπίζει·
κ' εκεί, αντί χαιρετισμόν ή καλημέρισμά του,
από τον ώμον 'ς την κοιλιά τον κόπτει πέρα πέρα,
κ' επάνω εις τους πύργους μας στήνει την κεφαλήν του.

ΔΩΓΚΑΝ

Ω τον ανδρείον στρατηγόν, τον άξιόν μου φίλον!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Καθώς ανεμοστρόβιλοι και κεραυνοί ξεσπάνουν
εκεί απ' όπου την αυγήν ο ήλιος πρωτολάμπει,
το ίδιον τώρα, — βάσανα καινούρια ξεφυτρώνουν
απ' την πηγήν που έλεγες πως θάλθη η σωτηρία.
Μόλις την ράχιν οι εχθροί μας έδειξαν, διωγμένοι
απ' του Δικαίου το σπαθί 'ς το χέρι της Ανδρείας,
κι' ο αρχηγός των Νορβεγών την ευκαιρίαν βλέπει,
και με νεόπαστρα σπαθιά και με συμμάχους νέους
αρχίζει νέαν έφοδον.

ΔΩΓΚΑΝ

Τον Μάκβεθ και τον Βάγκον
αυτό δεν τους ετάραξε;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ω ναι, όσον ταράζει
το λεοντάρι ο λαγός ή αετόν σπουργίτης!
Ήσαν κ' οι δυο, — διά να 'πό αληθινά πώς ήσαν, —
ωσάν κανόνια με διπλά γεμίσματα γεμάτα!
Διπλά κ' οι δύο τον εχθρόν και τρίδιπλα 'κτυπούσαν
ωσάν να θέλουν να λουσθούν εις αίματ' αχνισμένα,
ή ένα νέον Γολγοθά ν' αναστηλώσουν... Όμως
'λιγοθυμώ... Βοήθειαν γυρεύουν αι πληγαί μου.

ΔΩΓΚΑΝ

Επίσης με τα λόγια σου σ' αρμόζουν κ' αι πληγαί σου·
τιμήν μυρίζουν και τα δυο. — Χειρούργους φέρετέ του.

(Εξέρχεται ο αξιωματικός συνοδευόμενος).

Ποιος είν' αυτός που έρχεται;

ΜΑΛΚΟΛΜ

Είναι του Ρως ο Θάνης (3).

ΛΕΝΟΞ

Λάμπει η ορμή 'ς τα μάτια του! Αυτήν την όψιν έχει
ένας, που έρχεται να 'πη μεγάλα νέα!

ΡΩΣ εισερχόμενος.

Ζήτω
ο Δώγκαν!

ΔΩΓΚΑΝ

Πόθεν έρχεσαι, ω άξιέ μου Θάνη;

ΡΩΣ

Από το Φάιφ, βασιλεύ, από το Φάιφ, όπου
των Νορβεγών τα φλάμπουρα με τον αέρα παίζουν
και μας δροσιίζουν τον στρατόν με το ανέμισμά των.
Ο βασιλεύς των Νορβεγών με τ' άπειρά του πλήθη,
με βοηθόν τον Καουδώρ, τον άτιμον προδότην,
ήρχισε πόλεμον φρικτόν. Αλλά τον αντικρύζει
ο Μάκβεθ ο ατρόμητος, ο ψυχοϋιός της Νίκης,
στήθος με στήθος, το σπαθί 'ς το χέρι, έως ότου
εκλόνισε κ' εδάμασε την τύχην του αντάρτου
και είμεθα οι νικηταί ημείς!

ΔΩΓΚΑΝ

Ω ευτυχία!

ΡΩΣ

Τώρα ζητεί συμβιβασμόν ο Νορβεγός, ο Σβένος·
αλλά δεν τον αφίνομεν να θάψη τους νεκρούς του
αν δεν πληρώση εις μετρητά το πρόστιμον της νίκης (4).

ΔΩΓΚΑΝ

Δεν θα προδώση 'ς το εξής του Καουδώρ ο Θάνης!
Πήγαινε, δόσε προσταγήν να φονευθή αμέσως,
και να δοθή του Καουδώρ ο τίτλος εις τον Μάκβεθ.

ΡΩΣ

Θα γείνη όπως ώρισες.

ΔΩΓΚΑΝ

Ό,τι εκείνος χάνει,
τ' αξίζει και το αποκτά ο ευγενής ο Μάκβεθ!

(Εξέρχονται)

ΣΚΗΝΗ Γ'

Εξοχή άδενδρος πλησίον του Φόρες. Κεραυνοί.
Εισέρχονται αι ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΙΣΣΑΙ.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Πού ήσουν αδελφή μου;

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χοίρους έσφαζα.

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Συ, αδελφή, πού ήσουν;

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Μία ναύτισσα
εις την ποδιά της μέσα είχε κάστανα
κ' εμπάσσα, 'μάσσα 'μάσσα. — Δος μου, λέγω της.
— Κρημνίσου, στρίγγλα, λέγει, πήγαιν' απ' εδώ
Και μ' έδιωξ' η βρωμούσα, η αχόρταγη!
'Σ τα ξένα ταξειδεύει τώρ' ο άνδρας της·
πηγαίνει 'ς το Χαλέπι (5) το καράβι του·
κ' εγώ εκεί θα 'πάγω 'ς ένα κόσκινο·
θα είμ' ένα ποντίκι με χωρίς ουρά (6),
να κάμω και να κάμω, να της δείξω 'γώ!

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Θα έχης από 'μένα έναν άνεμον.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Ευχαριστώ.

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Σου δίδω άλλον ένα 'γώ.

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Έχω κ' εγώ τους άλλους· έχω μάλιστα
και όλους τους λιμένας όπου θα φυσούν,
και όλα τα σημεία όθεν έρχονται,
και όσα έχει η χάρτα των θαλασσιών,
θα τον αποστεγνώσω 'σαν το άχυρο. —
Ο ύπνος, νύκτα 'μέρα, δεν θα έρχεται
'ς την κουρασμένη σκέπη των βλεφάρων του·
ωσάν αφωρισμένος άνθρωπος θα ζη·
εννηά φοραίς εννέα επταήμερα

θα λυόνη, θα στραγγίξη, θα μαραίνεται!
Θα τον ανεμοδέρνω εις τα κύματα
κι' ας μη 'μπορώ να πνίξω το καράβι του!
Κύτταξ' εδώ τι έχω.

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Δόσε μου να ιδώ.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Ενός πιλότου έχω ένα δάκτυλο,
οπού ενώ γυρνούσεν εναυάγησε,

(Τύμπανα έσωθεν).

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Τα τύμπανα! Ο Μάκβεθ έρχετ', έρχεται!

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΟΜΟΥ

Τρεις Μοίραις, καλομοίραις, αδελφαίς κ' αι τρεις
της γης και του αέρος ταξειδεύτριαις,
γυρνούν χειροπιασμέναις ολοτρίγυρα
Τρεις γύρους δι εσένα, τρεις φοραίς εγώ,
και τρεις φοραίς ακόμη, — έγειναν εννηά (7)!
Τελείωσαν τα μάγια! Τώρα σιωπή!

(Εισέρχονται ο ΜΑΚΒΕΘ και ο ΒΑΓΚΟΣ).

ΜΑΚΒΕΘ

Δεν είδα 'μέραν, 'σαν αυτήν, τόσον φρικτήν κι' ωραιάν!

ΒΑΓΚΟΣ

Πόσον να θέλη απ' εδώ 'ς το Φόρες;... Ω! Τι είναι
αυτά τα όντα τ' άγρια, τα καταζαρωμένα;
Δεν 'μοιάζουν κάτοικοι της γης αν και πατούν το χώμα!
Τι είσθε; Ζήτε; Άνθρωπος 'μπορεί να σας λαλήση;
Αποκριθήτε! Φαίνεσθε ωσάν να μ' εννοήτε,
διότι αναιβάζετε η κάθε μια συγχρόνως
το ξεραμένο δάκτυλο 'ς τα μαραμένα χείλη.
Αν έλειπαν τα γένεια σας θα έλεγα ότ' είσθε
γυναίκες!

ΜΑΚΒΕΘ

Ομιλήσετε αν δύνασθε! Τι είσθε;

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε, ω Μάκβεθ, χαιρε συ, Μάκβεθ, του Γλάμη Θάνη!

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε, ω Μάκβεθ, χαίρε συ, του Καουδώρ ο Θάνης!

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε, ω Μάκβεθ, Βασιλεύς μετέπειτα θα γείνης!

ΒΑΓΚΟΣ

Ω φίλε, τι ξιπάζεσαι, ωσάν να σε φοβίζουν
ακούσματα ευχάριστα; — Εσείς, σας εξορκίζω,
αποκριθήτε! — Πλάσματα της φαντασίας είσθε,
ή όντα είσθ' αληθινά κ' αι τρεις, καθώς σας βλέπω;
'ς τον σύντροφόν μου είπετε τον τωρινόν του τίτλον,
και του επρομαντεύσετε με τους χαιρετισμούς σας
και μέλλουσαν ευγένειαν κ' ελπίδα βασιλείας,
ώστ' έμεινε εις έκστασιν. Δεν μου 'μιλείτ' εμένα;
Ανίσως και προβλέπετε ο Χρόνος τι θα σπείρη,
εάν να 'πήτε δύνασθε ποιος σπόρος θα φυτρώση
και ποίος όχι, 'πήτε μου κ' εμέ, που δεν γυρεύω
την χάριν ή την έχθραν σας, αλλ' ούτε την φοβούμαι!

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε και συ!

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε και συ!

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε και συ, ω Βάγκε!

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Του Μάκβεθ ταπεινότερε και μεγαλειότερέ του!

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Όχι εξ ίσου ευτυχή, αλλ' ευτυχέστερέ του!

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Συ θα γεννήσης βασιλείς κ' αν βασιλεύς δεν γείνης.
Λοιπόν κ' οι δύο χαίρετε, ο Μάκβεθ και ο Βάγκος!

ΜΑΚΒΕΘ

Σταθήτε, γλώσσαί σκοτειναί, και άλλα να μου 'πήτε,
Του Γλάμη Θάνην μ' έκαμεν ο θάνατος του Σίνελ (8)
αυτό το ξεύρω· αλλά πώς του Καουδώρ ο τίτλος;
Ο Θάνης ζη του Καουδώρ κ' είναι πολύς και μέγας!
Το δε να γείνω βασιλεύς, απίθανον εξ ίσου
όσον να γείνω Καουδώρ. Να μου ειπήτε πόθεν
σας έρχετ' η ανήκουστος αυτή πληροφορία;
και διατί 'ς αυτόν εδώ τον έρημον τον λόγγον
μ' αυτούς σας τους προφητικούς χαιρετισμούς κ' αι τρεις σας
τον δρόμον μας εκόψετε; Σας εξορκίζω, 'πήτε!

(Αι Μάγισσαι εξαλείφονται)

ΒΑΓΚΟΣ

Βγάζει κ' η γη, 'σαν το νερό κ' εκείνη, φουσκαλίδες!
Φούσκαις της γης ήσαν κι' αυτά. Τι έγειναν; πού είναι;

ΜΑΚΒΕΘ

Εις τον αέρα. 'Σκόρπισε το άυλο κορμί των
καθώς αχνός 'ς τον άνεμον. Ας έμεναν ακόμη!

ΒΑΓΚΟΣ

Τα όντ' αυτά τα είδαμεν αληθινά εμπρός μας,
ή μη εφάγαμεν κ' οι δυο απ' το φυτόν της τρέλλας
κ' έφυγε ο νους μας;

ΜΑΚΒΕΘ

Βασιλείς θα γείνουν τα παιδιά σου!

ΒΑΓΚΟΣ

Συ βασιλεύς!

ΜΑΚΒΕΘ

Και Καουδώρ προς τούτοις. Δεν το είπαν;

ΒΑΓΚΟΣ

Αυτά ήσαν τα λόγια των! — Αλλά ποιος πλησιάζει;

(Εισέρχονται ο ΡΩΣ και ο ΑΓΚΟΣ)

ΡΩΣ

Ο βασιλεύς μας έλαβε με αγαλλίασίν του
Την είδησιν της νίκης σου· κι' όταν ακούη, Μάκβεθ,
πόσην ανδρείαν έδειξες 'ς τον πόλεμον, θαυμάζει
και δεν ευρίσκει τι να 'πή διά να σ' επαινέση,
κι' αρχίζει πάλιν να 'ρωτά της μάχης τα συμβάντα,
κι' ακούει πώς 'ς των Νορβεγών τ' ανδρειωμένα στίφη
αντίκρυζες ατρόμητος τα έργα των χειρών σου,
φρικτά θεάματα σφαγής! Πυκνοί 'σαν το χαλάζι
οι ταχυδρόμοι έρχονται, κ' ένας μετά τον άλλον
θριαμβους σου κ' επαίνους σου του διηγούνται νέους!

ΑΓΚΟΣ

Μας στέλλει να σ' εκφράσωμεν την ευχαρίστησίν του,
και να σε οδηγήσωμεν ενώπιόν του. Όμως
δεν σ' ανταμείβει με αυτό.

ΡΩΣ

Ως πρώτην αμοιβήν σου

διέταξεν εκ μέρους του να σ' ονομάσω Θάνην
Του Καουδώρ. Χαίρε λοιπόν, γενναίε Θάνη, χαίρε!

ΒΑΓΚΟΣ

Πώς! Γίνεται ο δαίμονας αλήθειαν να είπε!

ΜΑΚΒΕΘ

Ο Θάνης ζη του Καουδώρ. Με δανεικά στολίδια
πώς με στολίζετε;

ΑΓΚΟΣ

Ναι, ζη αυτός που ήτο Θάνης,
αλλ' η ζωή του 'κρίθηκε, κι' αξίζει να την χάση!
Ἡ σύμμαχος των Νορβεγών, ἢ φίλος του αντάρτου
και βοηθός του μυστικός, ἢ με τους δυο συγχρόνως
συνώμοσε τον τόπον του να βλάβη, δεν γνωρίζω.
Αλλ' απεδείχθη φανερά προδότης της πατρίδος·
ο ίδιος τ' ομολογεί, και τώρα τιμωρείται!

ΜΑΚΒΕΘ κατ' ιδίαν.

Γλάμησ και Θάνης Καουδώρ! Το μέγιστον κατόπιν!

(προς τον ΡΩΣ και τον ΑΓΚΟΝ)

Σας είμ' ευγνώμων, άρχοντες, ευγνώμων διά βίου!

(προς τον ΒΑΓΚΟΝ κατ' ιδίαν)

Και δεν ελπίζεις βασιλείς τα τέκνα σου να γείνουν,
αφού το υπεσχέθησαν εκείναι που προείπαν
ότι θα γείνω Καουδώρ;

ΒΑΓΚΟΣ

Μη το πολυπιστεύης,
και σου ανάψη την ψυχήν και η ελπίς του θρόνου,
μετά τον τίτλον Καουδώρ. — Και όμως είναι θαύμα!
Αλλά συμβαίνει κάποτε τα όργανα του Σκότους
να λέγουν την αλήθειαν διά να μας κολάσουν,
με τα μικρά χαρίσματα μας δελεάζουν πρώτα
και μας ελκύουν έπειτα 'ς τα φοβερά των δίκτυα!
Δυο λόγια, καλοί φίλοι μου.

ΜΑΚΒΕΘ καθ' εαυτόν.

Αλήθευσαν τα δύο,
ευάρεστα προοίμια μεγάλου επιλόγου, —
του θρόνου προεόρτια! (προς τον ΡΩΣ κτλ.) — Ευχαριστώ, αυθένται. —

(καθ' εαυτόν)

Ω! η προειδοποίησις αυτή η παρά φύσιν
δεν ημπορεί να είν' κακή, ούτε καλή να είναι.
Κακή αν είναι, διατί μ' αλήθειαν αρχίζει,
κ' ευθύς ευθύς ενέχυρον του μέλλοντος μου δίδει;
Έγεινα Θάνης Καουδώρ· ιδού! — Καλή αν είναι,
ω, διατί ο πειρασμός αυτός με κυριεύει,
που μου ορθώνει τα μαλλιά της φρίκης του η σκέψις,
και κάμνει ώστε η καρδιά κτυπά εις τα πλευρά μου;
σαν να θα 'βγή; Καλλίτερα ο φόβος του παρόντος,
παρά διανοήματα απαίσια! Ο νους μου,
με μόνον τώρα μέσα του το φάντασμα του φόνου,
πόσον πολύ κλονίζεται, ώστ' η ενέργειά του,
παρέλυσε κ' η σκέψις μου 'ς τ' ανύπαρκτα πλανάται!

ΒΑΓΚΟΣ προς τον ΡΩΣ

Την έκστασίν του βλέπετε;

ΜΑΚΒΕΘ καθ' εαυτόν

Εάν το θέλη η Τύχη
να βασιλεύσω, μόνη της η Τύχη ας με στέψη!

ΒΑΓΚΟΣ

Καθώς και τα φορέματα, τα νέα μεγαλεία,
αν δεν τα συνειθίσωμεν επάνω μας δεν στρώνουν.

ΜΑΚΒΕΘ καθ' εαυτόν

Ό,τι κι' αν έχη να συμβή, ο κόσμος να χαλάση,
να γείνη με την ώραν του!

ΒΑΓΚΟΣ

Στους ορισμούς σου, Μάκβεθ!

ΜΑΚΒΕΘ

Με συγχωρείτε! Έτρεχεν ο βαρηνμένος νους μου
εις ξεχασμένα πράγματα. Αγαπητοί μου φίλοι,
την τόσην καλωσύνην σας την γράφω εις βιβλίον,
που μήτε 'μέρα θα περνά να μη φυλλομετρήσω.
Είμ' έτοιμος· πηγαίνωμεν 'ς τον βασιλέα.

κατ' ιδίαν προς τον ΒΑΓΚΟΝ

Σκέψου

αυτά που ηκολούθησαν 'ς τον νουν σου ζύγισέ τα
και με την ησυχίαν μας καμμίαν άλλην ώραν
ανοίγομεν ο ένας μας 'ς τον άλλον την καρδιάν μας.

ΒΑΓΚΟΣ

Καλά.

ΜΑΚΒΕΘ

Ως τότε σιωπή. — Πηγαίνωμεν, ω φίλοι.

(Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Δ'

Τα ανάκτορα εις Φόρες.

Εισέρχονται ο ΔΩΓΚΑΝ, ο ΜΑΛΚΟΛΜ, ο ΔΟΝΑΛΔΑΙΝ,
ο ΛΕΝΟΞ και συνοδία.

ΔΩΓΚΑΝ

Δεν τον απεκεφάλισαν τον Καουδώρ ακόμη;
Πού είναι οι εκτελεσταί της αποφάσεώς μου;

ΜΑΛΚΟΛΜ

Ακόμη δεν επέστρεψαν, αυθέντα σεβαστέ μου,
αλλ' όμως ένας, που παρών τον είδε ν' αποθάνη,
μου είπ' ότι εκήρυξε το κρίμα του πανδήμως
και ότι παρεκάλεσε να του το συγχωρήσης,
κι' απέδειξε μετάνοιαν μεγάλην. Την ζωήν του
τίποτε τόσον δεν τιμά όσον ο θάνατος του!
Απέθανε 'σαν άνθρωπος καλά ετοιμασμένος
το ό,τι πλέον ακριβόν να το αποτινάξη
ωσάν να ήτο η ζωή πράγμα χωρίς αξίαν.

ΔΩΓΚΑΝ

Αν ήτο τρόπος την ψυχήν το πρόσωπον να δείχνη!
Είχα 'ς τον άνθρωπον αυτόν τυφλήν εμπιστοσύνην (9)!

(Εισέρχονται ο ΜΑΚΒΕΘ, ο ΒΑΓΚΟΣ, ο ΡΩΣ και ο ΑΓΚΟΣ)

ΔΩΓΚΑΝ

Το είχα βάρος 'ς την καρδιάν ότι σου είμ' αγνώμων,
Ξάδελφέ μου· αλλά συ τόσον γοργά πηγαίνεις,
ώστ' όσον γρήγορα πτερά η Αμοιβή κι' αν έχη,
να σε προφθάση δεν 'μπορεί! Να μην αξίζης τόσον
μόνον και μόνον δι' αυτό το ήθελα, ω Μάκβεθ,
διά να είναι δυνατόν να σου ανταποδώσω
τους επαίνους χρεωστώ κι' όσον μισθόν σου πρέπει,
Δεν έχω άλλο να σου 'πώ παρά πως μ' ό,τι δώσω
την πληρωμήν του χρέους μου δεν θα την ξεπληρώσω.

ΜΑΚΒΕΘ

Σου χρεωστώ την πίστιν μου και την εκδούλευσίν μου
κ' είναι μισθός μου αρκετός το χρέος μου αν κάμνω.
Συ έχεις δικαιώματα εις τα καθήκοντά μου,
αυτά είναι του θρόνου σου τα τέκνα και οι δούλοι
κι' ούτε σου έκαμαν ποτέ, με ό,τι και αν κάμουν
παρ' όσον 'ς την αγάπην σου κ' εις την τιμήν οφείλουν.

ΔΩΓΚΑΝ

Καλώς μου ήλθες! Έργον μου και πόθος μου θα είναι
καθώς σ' επρωτοφύτευσα και να σε μεγαλώσω! —
Ω Βάγκε, ολιγώτερον δεν χρεωστώ κ' εσένα.
και ούτε ολιγώτερον ποθώ να σου το δείξω.
Εις την καρδιάν μου έλα 'δώ κ' εσένα να σε σφίξω.

ΒΑΓΚΟΣ

'Εάν φυτρώσω μέσα της, 'δικός σου ο καρπός της!

ΔΩΓΚΑΝ

Απ' την πολλήν της την χαράν 'ξεχείλισ' η καρδιά μου
και ξεθυμαίνει με αυτούς τους σταλαγμούς της λύπης.
Ακούσατέ με, τέκνα μου και συγγενείς και Θάναι
και όλοι σεις πλησίον μου. Εις τον πρωτότοκόν μου,
τον Μάλκολμ, την διαδοχήν του θρόνου μου ορίζω·
εις το εξής θα λέγεται της Κουμβερλάνδης πρίγκηψ!
Αλλ' ασυντρόφευτον αυτόν δεν τον τιμώ και μόνον·
άστρα πολλά θα μοιρασθούν, σημεία ευγενείας,
'ς τα στήθη να λαμποκοπούν εκείνων που τ' αξίζουν.
Πηγαίνω εις το Ίνβερνες όπου θα με ξενίσης.

ΜΑΚΒΕΘ

Να κοπιάζω διά σε ανάπαυσίς μου είναι.
Τον ερχομόν σου μόνος πηγαίνω να αναγγείλω,
και πρώτος την γυναίκα μου να την χαροποιήσω
μ' αυτήν την καλήν είδησιν! Σε προσκυνώ, αυθέντα.

ΔΩΓΚΑΝ

Αγαπητέ μου Καουδώρ!

ΜΑΚΒΕΘ (καθ' εαυτόν)

Της Κουμβερλάνδης πρίγκηψ!
Αυτό είναι ανύψωμα, όπου ή θα σκοντάψω
να κρημισθώ, ή χρεωστώ να το υπερπηδήσω!
Με σταματά 'ς τον δρόμον μου. — Κρύψετε την φωτιά σας,
ω άστρα, φως να μην ιδή τον σκοτεινόν μου πόθον,
να μην ιδή το 'μάτι μου το χέρι! — Πλην να γείνη
ό,τι το 'μάτι να ιδή θα τρέμη, όταν γείνη!

(Εξέρχεται).

ΔΩΓΚΑΝ

Αλήθεια, Βάγκε αγαθέ, γενναίος είν' ο Μάκβεθ!
Κατήνησα να τρέφομαι με τα εγκώμια του
συμπόσιόν μου είν' αυτά! Πηγαίνωμεν! Εκείνος
επήγ' εμπρός με τον σκοπόν να μας προϋπαντήση.
Τι συγγενής! Το ταίρι του ο κόσμος δεν το έχει!

(Σάλπιγγες. Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ε'

Τνβερνες. Θάλαμος εν τω μεγάρω του Μάκβεθ.
Εισέρχεται η ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ αναγινώσκουσα επιστολήν.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

«Με απήνησαν την ημέραν της νίκης, αι ασφαλέστεραι
«δε αποδείξεις με πείθουν, ότι γνωρίζουν περισσότερα παρά
«όσον φθάνει νους ανθρώπου. Ενώ μ' έκαίεν η επιθυμία να
«τας ερωτήσω και άλλα, έγειναν αέρας και ανελήφθησαν εις
«τον αέρα. Ενώ δε έμενα εκστατικός ακόμη από τον θαυμα-
«σμόν μου, ήλθε μήνυμα του βασιλέως ότι με αναγορεύει Θά-
«νην του Καουδώρ, καθώς με είχαν χαιρετήσει προ ολίγου αι
«τρεις Μάγισσαι, όταν με παρέπεμψαν και εις τα μέλλοντα
«με το: Χαίρε συ, που βασιλεύς θα γείνης. Αυτά ενόμισα
«καλόν να τα κοινοποιήσω εις εσέ, την αγαπητήν σύντροφον
«των μεγαλειών μου, διά να μη στερηθής ό,τι σου ανήκει
«από την χαράν μου, μη γνωρίζουσα τι μεγαλείον ακόμη σε
«περιμένει. Κρύψε τα αυτά εις την καρδίαν σου και υγιάινε».
Ιδού που είσαι Καουδώρ και Γλάμης, και θα γείνης
κι' ό,τι σου έταξαν! Αλλά φοβούμαι την καρδιά σου·
μήπως γεμάτη απ' το γλυκύ της ευσπλαγχνίας γάλα
τον δρόμον τον σιμότερον να πάρης δεν σ' αφήση!
Τα μεγαλεία τα ποθείς, — φιλοδοξίαν έχεις,
αλλά δεν έχεις με αυτήν κι' όσην κακίαν πρέπει
να έχη ο φιλόδοξος! Με το καλόν το θέλεις
εκείνο που επιθυμείς. Το άδικον δεν θέλεις,
αλλά το κέρδος τ' άδικον ποθείς να τ' αποκτήσης!
Κάτι να έχης έπρεπεν, ω Γλάμη, να σου λέγη:
Ιδού πώς πρέπει να φερθής διά να κατορθώσης
εκείνο, που πλειότερον φοβείσαι να το κάμης
παρα που έχεις μέσα σου τον φόβον μη δεν γείνη!
Ω! Έλα γρήγορα εδώ, να χύσω 'ς την ψυχήν σου
την τόλμην μου, κ' η γλώσσα μου να σου εκμηδενίση
όσα κι' αν είν' εμπόδια ως τον χρυσόν τον κύκλον,

όπου η Τύχη, και μ' αυτήν Δυνάμεις υπέρ φύσιν,
να βάλουν τ' απεφάσισαν 'ς την κεφαλήν σου στέμμα!

(Εισέρχεται ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ)

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Τι θέλεις συ;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Ο βασιλεύς έρχετ' εδώ απόψε.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Τι λέγεις; Ετρελλάθηκες, ω άνθρωπε! Μαζή του
δεν είναι κι' ο αυθέντης σου; — Θα είχα μήνυμά του
διά να προετοιμασθώ, αν ήρχετο απόψε.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Αλήθεια! Ο αυθέντης μου έρχετ' εδώ κ' εκείνος,
Να τρέξη γρηγορώτερα επρόκαμ' ένας δούλος
και μόλις έφθασεν εδώ. Αναπνοήν δεν είχε!
Μόλις του έμειν' αρκετή να 'πή το μήνυμά του.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Περιποιήσου τον καλά. Μεγάλα νέα φέρνει!

(Εξέρχεται ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ).

Ακόμη ως κι' ο κόρακας εβράχνιασε κ' εκείνος
που κράζει ότι έρχεται 'ς τους πύργους μου ο Δώγκαν!
Ελάτε σεις, Δαιμόνια, εσείς που 'ς των φονέων
τας σκέψεις παραστέκεσθε, ξεγυναικώσετέ με!
Με άσπλαγχνην σκληρότητα εσείς γεμίσετέ με
από τα νύχια 'ς την κορφήν, — το αίμα πήξετέ μου, —
τους δρόμους όλους φράξετε εις την συνείδησίν μου,
ώστε της φύσεως ορμή ευσπλαχνική καμμία
να μη μπορή τον φοβερόν σκοπόν μου να κλονίση,
ούτε να φέρη δισταγμόν εις την εκτέλεσίν του!
Εσείς του Φόνου όργανα, όπου και αν πλανάσθε
κι' αόρατα συντρέχετε 'ς ό,τι κακόν κι' αν γείνη,
ελάτε, κάμετε χολήν το γάλα των μαστών μου!
Έλα και συ, Νύκτα βαθειά, σκεπάσου με του Άδου
τον σκοτεινότερον καπνόν, ώστε η μάχαιρά μου
να μην ιδή την μαχαιριά, και ούτε απ' επάνω
να ημπορή ο Ουρανός να με παραμονεύση
'πίσ' απ' τον πέπλον της νυκτός και να φωνάξη: Στάσου!

(Εισέρχεται ο ΜΑΚΒΕΘ)

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ω, έλα, Γλάμη ένδοξε και Καουδώρ μεγάλη,
ω έλα, μεγαλείτερε ακόμη κι' απ' τα δύο
κατά τον τελευταίον των χαιρετισμόν εκείνον!
Το γράμμα σου μ' εσήκωσε απ' το παρόν, και τώρα
το μέλλον προαισθάνομαι!

ΜΑΚΒΕΘ

Αγάπη μου, απόψε
ο βασιλεύς έρχετ' εδώ.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Πότε θ' αναχωρήση;

ΜΑΚΒΕΘ

Καθώς σκοπεύει, αύριον.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Δεν θα ιδή ο ήλιος
αυτό το αύριον ποτέ! Αλλά το πρόσωπόν σου
είναι βιβλίον ανοικτόν, καλέ μου Μάκβεθ, όπου
πράγματ' αλλόκοτα 'μπορεί καθένας ν' αναγνώση.
Θέλεις τον κόσμον να γελάς; Καθώς τον κόσμον κάμνε!
Χαράν να λέγη η γλώσσα σου, το 'μάτι σου, το χέρι·
να φαίνεσαι 'σαν τ' άκακο το άνθος, πλην να ήσαι
το φίδι αποκάτω του! Εκείνος που θα έλθη
την πρέπουσαν περίθαλψιν θα λάβη. Να μ' αφήσης
εγώ τα πάντα μόνη μου απόψε να φροντίσω.

Το μέγα έργον, που αυτήν θα τελεσθή την νύκτα,
εξασφαλίζει και αρχήν και παντοδυναμίαν
δι' όλας τας ημέρας μας και νύκτας εις το μέλλον.

ΜΑΚΒΕΘ

Τα ξαναλέγομεν αυτά!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Αλλ' απαθής να ήσαι·
εάν αλλάζη η όψις σου, θα 'πή ότι φοβείσαι.
Άφησε τ' άλλα εις εμέ. Εγώ θα τα φροντίσω!

(Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ

,

Ἐμπροσθεν του μεγάρου του ΜΑΚΒΕΘ.

Αυλοί και δαυλοί. — Εισέρχονται ο ΔΩΓΚΑΝ, ο ΜΑΛΚΟΛΜ, ο ΔΟΝΑΛΒΑΙΝ, ο ΒΑΓΚΟΣ, ο ΛΕΝΟΞ, ο ΜΑΚΔΩΦ, ο ΡΩΣ, ο ΑΓΚΟΣ, μετά συνοδίας.

ΔΩΓΚΑΝ

Ωραϊόν μέρος είν' αυτό! Ο ελαφρός αέρας
πνέει εδώ γλυκά γλυκά κ' ευφραίνει τας αισθήσεις.

ΒΑΓΚΟΣ

Και το πετροχελίδονον — ο πτερωτός μας ξένος
που έρχεται την άνοιξιν και 'ς τους ναούς φωληάζει. —
αυτό ακόμη μαρτυρεί με τα κτισίματά του
ότ' η πνοή των ουρανών γλυκά εδώ μυρίζει.
Δεν έχει σκέπης εξοχήν, δεν έχει κορωνίδα,
δεν έχει τοίχου στύλωμα, γωνιάν δεν έχει, όπου
να μη κρεμνιέτ' η κούνια του και κλίνη των παιδιών του.
Εκεί που συχνοέρχεται να κάμη την φωληά του,
είναι συνήθως καθαρός κ' ευώδης ο αέρας (10).

(Εισέρχεται η ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ)

ΔΩΓΚΑΝ

Ιδού και η αρχόντισσα! Κυρία, καλώς σ' ήύρα.
Μας είναι βάρος κάποτε η φορτική φιλία
αν κ' είμεθα ευγνώμονες 'ς το δείγμα της φιλίας,
ώστε αν τώρα σ' ενοχλώ, εύχεται μολοντούτο
να μου πληρώση ο Θεός τον κόπον οπού παίρνεις,
και μου υποχρεόνεσαι διότι σου τον δίδω.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Όσα κι' αν κάμω, και διπλά και τρίδιπλα να είναι,
είναι μικρά και πενιχρά και δεν αντιζυγίζουν
ός' αγαθά κι' όσην τιμήν μας επιδαψιλεύεις.
Δι' όλα σου τα παλαιά ευεργετήματά σου,
κι' όσα κοντά 'ς τα παλαιά εσώρευες και πάλιν,
ευχέται σου θα είμεθα παντοτεινοί, αυθέντα.

ΔΩΓΚΑΝ

Πού είν' ο Θάνης; Έτρεχα τα ίχνη του να φθάσω,
με τον σκοπόν εγώ εδώ να τον προϋπαντήσω·
αλλά μ' επρόλαβεν αυτός. Ως άλλο φτερνιστήρι
τον έσπρωχν' η αγάπη του, και έφθασεν ο πρώτος.
Φιλοξενίαν σου ζητώ την νύκτ' αυτήν, Κυρία.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Αυθέντα μου, οι δούλοι σου, ό,τι καλόν κι' αν έχουν,
ανθρώπους, χρήματα, παιδιά, και την ζωήν ακόμη,
τα έχουν εις την θέλησιν και την διάθεσίν σου

και δεν σου δίδουν μ' όλ' αυτά παρ' ό,τι σου ανήκει.

ΔΩΓΚΑΝ

Πηγαίνομεν να εύρωμεν λοιπόν τον σύζυγόν σου.
Τον αγαπώ παραπολύ κι' ούτε ποτέ θα παύση
η εύνοιά μου προς αυτόν! Οδήγησέ μ' αν θέλης.

(Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Εν τω μεγάρω του ΜΑΚΒΕΘ.

Δούλοι και δαυλοί. Διέρχεται επιστάτης ακολουθούμενος υπό υπηρετών
φερόντων σκεύη και φαγητά από της τραπέζης. Μετ' αυτούς ο ΜΑΚΒΕΘ.

ΜΑΚΒΕΘ

Αν ήτο να εγίνετο και να τελειόνη, τότε
ας γείνη το ταχύτερον! — Αν η δολοφονία
συνέπαιρνε 'ς τα βρόγια της τα επακόλουθά της,
αν η επιτυχία της ησφάλιζε τα τέλη,
αν ήτο ένα κτύπημα ν' αρκή αυτό και μόνον,
αυτό να είναι και αρχή και τέλος εδώ κάτω,
εδώ 'ς αυτό το άβαθο του Χρόνου περιγιάλι, —
τότε την μέλλουσαν ζωήν την αψηφώ! Αλλ' όμως
τα έργ' αυτά έχουν κ' εδώ την ανταπόδοσίν των.
Γίνετ' εις άλλους μάθημα το αίμα το χυμένον,
και στρέφεται το μάθημα και τιμωρεί εκείνον
που πρώτος το edίδαξε. Η δε Δικαιοσύνη
μας παίρνει το φαρμάκι μας 'ς τα σύμμετρά της χέρια
και έπειτα 'ς τα χείλη μας προσφέρει το ποτήρι. —
Αυτόν εδώ η σκέπη διπλά τον προστατεύει·
εν πρώτοις είμαι συγγενής, κ' υπήκοός του είμαι·
δεσμοί μεγάλοι και οι δυο· προς τούτοις τον ξενίζω
κ' εγώ την θύραν χρεωστώ να κλείσω 'ς τον φονέα,
όχι επάνω του εγώ μαχαίρι να σηκώσω!
Αλλά και εις τον θρόνο του ήμερος ήτο τόσον,
εφάνη τόσον αγαθός 'ς την υψηλήν του θέσιν,
ώστ' αι πολλάί του αρεταί τόσαι φωναί θα γείνουν,
ωσαν αγγέλων σάλπιγγες, να καταμαρτυρήσουν
ως έργον καταχθόνιον την εξολόθρευσίν του!
Κ' εις τον ανεμοστρόβιλον επάνω καθισμένος,
'σαν βρέφος νεογέννητον κι' ολόγυμνον, ο Οίκτος, —
ή με μορφήν των Χερουβείμ, που σχίζουν τον αιθέρα
'ς τους αοράτους τ' ουρανού επάνω ταχυδρόμους, —

την φρίκην του ακούσματος θα την διασκορπίση
με ήχον τόσον φοβερόν 'ς τα 'μάτια των ανθρώπων,
ώστ' ο αέρας θα πνιγή απ' το πολύ το δάκρυ!

Άλλο αυτός μου ο σκοπός δεν έχει φτερνιστήρι
να του κεντήση τα πλευρά, ειμή φιλοδοξίαν,
που το σημάδι ξεπερνά 'ς το πήδημα και πέφτει (11)...

(Εισέρχεται, η ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ)

ΜΑΚΒΕΘ

Τι θέλεις; αι; Τι γίνεται;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Απέφαγε; Ειπέ μου
πώς έφυγες;

ΜΑΚΒΕΘ

Μ' εζήτησε;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ωσάν να μη το 'ξεύρης!

ΜΑΚΒΕΘ

Δεν θέλω να το σπρώξωμεν μακρύτερα το πράγμα.
Τόσας τιμάς του χρεωστώ· τον έπαινό μου λέγει
ο κόσμος όλος. Την χρυσήν αυτήν υπόληψίν μου
να την φορώ 'ς την λάμπιν της ως στολισμόν προκρίνω,
και όχι απ' επάνω μου ευθύς να την πετάξω.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Και η Ελπίς που 'φόρεσες μην ήτο μεθυσμένη;
ή μη απεκοιμήθηκε 'ς το μεταξύ, και τώρα
ξυπνά και βλέπει κίτρινη και κατατρομαγμένη,
εκείνο που εχαίρετο προτιότερα να βλέπη;
Το μέτρον της αγάπης σου με τούτο μου το δίδεις!
Εκείνο πώχεις 'ς την καρδιά, δεν έχεις και την τόλμη
να φανερώσης μ' έργα σου, με την παλληκαριά σου;
Θέλεις αυτά που εκτιμάς ως στολισμόν του βίου,
και άνανδρος 'ς την ίδια σου εκτίμησιν να ήσαι;
θέλεις ν' αφίνης πάντοτε κατόπιν απ' το **θέλω**
ν' ακολουθή το **δεν τολμώ**;

ΜΑΚΒΕΘ

Παρακαλώ, σιώπα!
Τολμώ να κάμω κάθε τι οπού αρμόζει 'ς άνδρα.
Εκείνος που πλειότερον τολμά, δεν είναι άνδρας!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Λοιπόν τι ζών σ' έκαμε να μου ανακαλύψης
τα σχέδιά σου; Τότε δα ήσο αλήθεια άνδρας,
όταν δεν σ' έλειπ' η καρδιά και να τα εκτελέσης!
Και όσον μεγαλείτερος ζητείς να γείνης, τόσον
είσ' άνδρας! Δεν συνέτρεχε τόπος ή ώρα τότε,
αλλ' όμως ήθελες εσύ να φέρης και τα δύο.
Ιδού πού ήλθαν μόνα των! Αλλά ενώ τα ηύρες,
συ χάνεσαι! — Το γάλα μου το έδωκα και 'ξεύρω
πώς τ' αγαπά το βρέφος της μια μάννα που βυζάνει·
πλην κι' αν μ' εγλυκοκύτταζε 'ς τα 'μάτια το παιδί μου
θα ήρπαζα την ρώγα μου απ' τ' απαλά του γούλια
να του συντρίψω τα μυαλά, αν είχα κάμει όρκον,
καθώς εσύ τ' ωρκίσθηκες αυτό!

ΜΑΚΒΕΘ

Κι' αν αποτύχω;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ποιος θ' αποτύχη; Στύλωσε την γενναιότητά σου
και δεν αποτυγχάνομεν. Ενώ κοιμάτ' ο Δώγκαν, —
κι' ύπνον βαρύν του ταξειδιού ο κόπος θα του φέρη, —
τους δυο θαλαμηπόλους του θα τους δαμάσω τόσον
με τα συχοκεράσματα, που το μνημονικόν των,
ο φύλακας του λογικού, ένας ατμός θα γείνη,
και μέσ' από την θήκην του ο νους θα ξεθυμάνη.
Ενώ εκείνοι κοίτονται ωςάν αποθαμένοι
'ς τον ύπνον τον κτηνώδη των, και τι δεν ημπορούμεν
οι δυο μας ανεμπόδιστοι να κάμωμεν τον Δώγκαν,
και ν' αποδώσωμεν το παν 'ς τους δύο φύλακάς του,
ώστε αυτοί να φορτωθούν του έργου μας το βάρος;

ΜΑΚΒΕΘ

Να μου γεννάς αρσενικά, διότι μόνον άνδρες
αξίζει απ' τ' αδάμαστα τα σπλάγχνα σου να 'βγαίνουν!
Και ποιος τω όντι δεν θα 'πή, — τους δύο κοιμισμένους
αφού τους πασαλείψωμεν με αίμα, και συγχρόνως
αν κάμωμεν των μαχαιριών των ιδικών των χρήσιν, —
ποιος δεν θα 'πή ότ' είν' αυτοί οι ένοχοι και μόνοι;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ποιος θα τολμήσει να ειπή ή να πιστεύση άλλο,
όταν ιδούν τους θρήνους μας διά τον θάνατόν του;

ΜΑΚΒΕΘ

Επήρα την απόφασιν, κι' όλαι μου αι δυνάμεις
εις τούτο μόνον θα στραφούν το φοβερόν το έργον.
Πηγαίνωμεν! Ας ήμεθα φαιδροί 'ς τον κόσμον όλον,
ας κρύψη ο δόλος του 'ματιού του στήθους μας τον δόλον!

